

je gluha, dušljiva tišina. »Vse sem premislila, vse poskusila, ni šlo drugače,« je drhtelo iz matere. Zakopala se je v cunje in hropla. »Kje bomo vzeli? Sama ne vem, nihče ne ve.«

Onemela sta vsak na svojem ležišču in čutila, kako se vse življenje ruši.

JESENSKE PESMI

JOŽA ŠELIGO

Strašna je sivina neba,
strašna zapuščenost srca;
o, kje si, mati?
Spal bi doma, doma...

Očetu ne goré več oči,
sestra se več ne smeji,
brat je v dno duše potrt;

pred leti prišla je smrt,
zdaj še zidovi umirajo,
vedno bolj sivé,
na cesto prazno visé.

Mati, kam?
Ti imaš topel hram,
ni mraza, ni sonca nikjer.
V grobu je večni mir.

★

Ná, sestra, pol srca;
saj se bom razdal,
zakaj bi ti ne dal
pol srca?

In materi pol srca,
da je bolelo ne bo,
da njeno ostalo bo;
še materi pol srca
na dno groba temnega.

Tako bom brez srca,
praznina vse do dna;
odkod, odkod naj vzamem žar
za tebe, ljubica?

Večer za goro vstaja,
sonce trudno zahaja;
zapri oči.

Listje neslišno pada,
luč gori od zapada
na mehke poti.

Večer za goro pada
list z veje iznenada
se utrne kot kri.

Še sredi srca se utrga
boleča, prehitro razcvela
pesem teh dni.